

Universitätsbibliothek Paderborn

**F. Cornelii Cvrtii Cæsarei Consiliarij et Historiographi
Ordinis Eremitarum S. Avgvstini S. Nicolavs Tolentinvs
alijque aliquot eiusdem Ordinis Beati**

Curtius, Cornelius

Antuerpiæ

25. Æger induci non potest ut carne vescatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37243

Illud verò in paucis memorandum , quod hodieque omnis orbis miratur. Defluētibus quotidie corporis viribus à tam rigido vitæ instituto , in morbi ultima pericula inciderat ; ut jam ad exeundum sibi viam querere anima videretur. Medicinam unam unicam Medici pronunciant carnis esum, quæ vires reparet. Id NICOLA O persuadere co-
nuntur; sed nequidquam : ultimam denique repulsam Fratres & amici
passi sunt. Tum ille : *Qui libet vo-*
Ager iu-
bis ad morbi molestiam mihi accersere
ducni non
potest, ut
carne ve-
scatur.
graviorem alteram , vestro isto parum
sano concilio? Mihi credite, carnis frena
premenda potius quam laxanda sunt.
Fortean vos creditis vinetas Deo ma-
nus , ut non possit mihi sanitatem sine
vestrâ arte reddere ? Simul hæcelo-
cutus, amicorum unus aliquis clam
illum excurrit citato veredo ad
Provinciæ Præfectum (Montechii
erat) impetratque scriptum manda-
tum , quo NICOLAVS carne vesci
jubebatur. Ingredientem in vale-
tudinarium æger præsagus affatur,
& , Anne adfers , inquit , obedientie-

præ-

praeceptum, quo cogar id nunc admittere, à quo me semper abstinui, & porrò abstinere impensè connitor? Praclarum ne & heroicum facinus incepisti. Edictum ergo ex chartâ NICOLAO recitatur. Ille anceps animi, quasi inter sacrum & saxum, quid agat, non invenit. Interim perdices assæ duæ inferuntur, & infirmo apponuntur.

26.

Perdices
assæ fibi
obtrusas
in vitam
redire &
evolare
jubet.

Tandem NICOLAVS post longam taciti animi tergiversationem oblatum à Medico de disceptâ perdice frustillum sumens, Ecce, ait, habetis imperio obsequentem. Deinde eritis ad cælum oculis, & crucis signo in perdices manu ducto, Vos ait, nunc avolate, quod lubet. Et ecce quam nulli Ovidii dederunt, prodigiosam metamorphosin: momento plumescunt aves assæ, in vitam se erigunt, & per fenestram sedant in liberum aërem. Stare attorniti omnes, & vox faucibus hærente ad exemplum non auditum antea, nec poste à usitatum: ut vix ossibus suis hærens & jam animam agens homuncio, non tantum enectis & coctis, sed in frusta etiam divisis

ani-